

Romuald Franczuk, Ewa Bokiniec

Toruń, st. 23, AZP 40-42/-

Informator Archeologiczny : badania 25, 79

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Toruń, st. 23
AZP 40-42/-

Muzeum Okręgowe w Toruniu

Badania prowadziła mgr Romualda Franczuk w l. 1987-1988 oraz mgr Ewa Bokiniec (autorka sprawozdania) w l. 1989-1991. Finansowane przez Muzeum Okręgowe w Toruniu i Wydział Spraw Społecznych Urzędu Wojewódzkiego w Toruniu. Osada kultury oksywijskiej i wielbarskiej, młodszy okres przedrzymski i wpływów rzymskich oraz wczesna faza wędrówek ludów (A-D)

Kontynuacja badań z r. 1986. W następnych latach przebadano 940 m² powierzchni osady. Za pomocą odwiertów ustalono jej wielkość na 1,5 ha.

Pod humusem o miąższości od 20 do 70 cm znajdowała się warstwa kulturowa o miąższości od 20 do 60 cm, pod nią — całec. W humusie zarejestrowano ceramikę głównie z okresu wpływów rzymskich oraz nieliczne fragm. naczyń wczesno- i późnośredniowiecznych oraz nowożytnych (100 fragm.). W warstwie kulturowej i obiektach wystąpiła ceramika wyłącznie późnolateńska i z okresu wpływów rzymskich — 33 000 fragm. naczyń, w tym w obiektach — 7000 fragm. Z zabytków ruchomych do ciekawszych należą: zapinka z brązu typu A 171, żelazny grzebień ażurowy, siekierka żelazna, 4 noże, tłoczek żelazny, łańcuszek z brązu, 2 fragm. zielonkawego koloru (jeden zdobiony falistą listwą plastyczną, profilowany — fragm. bransolety?), a także nieliczne ułamki późnorzymskich naczyń toczonych oraz dno naczynia terra sigillata. W stropie warstwy kulturowej natrafiono na podkowę i sierp żelazny, prawdopodobnie wczesnośredniowieczne.

Odsłonięto 155 obiektów, w tym: 1 cały (380 x 380 cm) oraz 3 obiekty mieszkalne wyeksplorowane częściowo. Dwa z nich posiadają wymiary 680 x 360, przy czym nie jest jeszcze znana pełna szerokość jednego z nich. Czwartą chatę uchwycono tylko częściowo — narożnik o wymiarach 240 x 260 cm. Poza tym odkryto nieckę kamienną (300 x 180 cm) wypełnioną gliną, a przy dnie popiołem i wapnem, 2 bruki kamienne (200 x 150 cm i 100 x 110 cm), 22 paleniska, 5 pochówków psów, 45 jam gospodarczych, w tym 3 wyłożone polepą, 44 dolki posłupowe oraz 32 o nieokreślonej funkcji. Zaobserwowano wyraźny podział osady na dwie części: północną — mieszkalną i południową — produkcyjną. W części północnej znajdowały się obiekty mieszkalne i jamy odpadowe oraz 2 pochówki psów odkryte pod chatami. Natomiast w części południowej wystąpiły duże ilości palenisk, jamy wyłożone polepą i brukiem kamiennym oraz wspomniana niecka kamienna. Z tej części osady uzyskano zdecydowanie mniej ceramiki niż z północnej.

W odległości ok. 500 m na zachód od omawianego stanowiska znajduje się st. 19 (osada) datowane również na okres późnolateński i wpływów rzymskich. Od strony st. 23 prowadzi w jego kierunku wąski pas warstwy kulturowej o szer. ok. 20 m.

Badania powinny być kontynuowane.

Warszkowo, st. 27
gm. Sławno, woj. słupskie
AZP 11-26/54

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
 Instytut Prahistorii w Poznaniu

Badania prowadził dr Włodzimierz Rączkowski (autor sprawozdania) przy współudziale studentów Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. Finansowane przez Urząd Miasta i Gminy Sławno. Trzeci sezon badań. Osada ludności kultury wielbarskiej.

Ogółem od 1 do 30 lipca zbadano obszar o powierzchni 325 m² i zarejestrowano 124 obiekty. Większość z nich to ślady po słupach. W oparciu o część z nich można wyznaczyć zarys drewnianego obiektu naziemnego o ścianach w konstrukcji plecionkowej (stosunkowo dobrze zachowane ślady). Odkryto ponadto paleniska (7) i piec.